

mine Meningsfæller og jeg kæmpe for og hævde en Brugsform, der falder sammen med det gamle, private Fæste, ved den højtærede Landbrugsminister jo godt, at han tager fejl. Jeg behøver ikke at give den højtærede Minister et Kursus paa dette Felt. Jeg kan der henvise den højtærede Minister til hans ærede Kollega Finansministeren. Han har en udmærket lille Bog. Jeg har selv haft den til Laans, og jeg haaber, den højtærede Finansminister ikke vil være uvillig til ogsaa at laane Landbrugsministeren denne lille Bog. Jeg er da sikker paa, at naar Landbrugsministeren har læst denne lille velskrevne Bog, vil han sikkert faa ændret sit Syn paa Forholdet mellem privat og offentligt Fæste. Jeg vil dog nødig have, at vi her Aar efter Aar skulle høre den højtærede Minister udtale sig paa en saadan Maade, som om han ikke kendte Forskellen. Jeg synes, det er for stor en Blottelse, han herved giver sig, og jeg vil derfor henstille, at han søger at faa laant Bogen saa snart som muligt.

Jeg har endnu en Bemærkning at gøre til den højtærede Landbrugsminister. Paa et af sine Vælgermøder fortalte han, at han havde tilbudt Socialdemokraterne Jord at drive til 2 pCt. af Værdien. Han har gjort dette Tilbud til et æret Medlem af det andet Ting; jeg tror, at det var det ærede 4. Medlem for 9. Kreds (Harald Jensen). Dette agtede Medlem af det andet Ting benægtede imidlertid, at den højtærede Landbrugsminister havde gjort dette Tilbud. Men jeg vil, naar jeg har Valget mellem Landbrugsministeren og det ærede Medlem oppe i det andet Ting, alligevel lade den højtærede Ministers Ord staa til Troende foreløbig. Dog det maa forøvrigt blive en Sag mellem de to, hvem af dem der har Ret. Men om dette Tilbud vil jeg sige, at det forbavser mig i ikke ganske ringe Grad. Den højtærede Minister plejer i dette Ting at give det Udseende af — og jeg har før altid troet, at det var alvorlig ment —, at han rettede stærke Angreb mod Socialdemokraterne. Men naar man saa hører, at han bag Kulisserne, uden at noget andet levende Menneske ved noget om det, giver saadanne Tilbud om en Gave, som det er umuligt for noget andet Parti her i Salen

at opnaa, spørger man uvilkaarligt, om det er saa alvorligt ment, naar den højtærede Minister somme Tider optræder noget gnavent overfor Socialdemokraterne. Jeg spurgte den højtærede Minister, om det ikke var muligt, at vi radikale Venstremænd ogsaa kunde faa Jord at dyrke for 2 pCt., men nej, det var der overhovedet ikke Tale om, denne Gave skulde forbeholdes Socialdemokraterne. Det vilde gøre mig ondt, om jeg med disse mine Udtalelser skulde skade den højtærede Landbrugsminister og gøre ham misliebige hos hans Kolleger. Jeg ved nok, at i Almindelighed tror man, at Socialdemokraterne skulle bekæmpes fra den Side. Men bedre Vej til at fremme Socialismen paa Landet end at give dem saadanne Tilbud, som ingen andre kunne opnaa, findes ikke. Thi det er givet, at hvis jeg var et ungt Menneske og skulde til at sætte Bo, og jeg ved at give mig ud for Socialdemokrat kunde opnaa saadanne Begunstigelser, vilde jeg gøre det, og saa er det ikke godt at vide, hvor længe det vilde vare, inden man virkelig blev Socialdemokrat, naar man først paa den Maade havde stiftet Bekendtskab med Socialismen.

Jeg skal nu gøre et Par Bemærkninger til den højtærede Finansminister. Jeg haaber, at han vil være villig til at laane den højtærede Landbrugsminister den Bog, jeg omtalte før. Dernæst vil jeg hos den højtærede Finansminister lægge et godt Ord ind for de gamle Krigere fra 1864. Jeg ved, at de have samlet sig fra det ganske Land og haft Foretræde hos Finansministeren, og at han med sit sædvanlige gode Hjerte har svaret disse Mennesker ret høfligt, men jeg kan desværre ikke sige godt, idet det hele resulterede i, at de i Øjeblikket intet kunde faa. Jeg ved jo nok, at Meningen er, at disse Mennesker skulle vente til 1914, altsaa indtil der er gaaet 50 Aar siden 1864. Jeg ved ogsaa nok, at det maaske er ret store Beløb, der her vil blive Tale om, men det forekommer mig, at Staten alligevel har en Forpligtelse overfor disse Mennesker, der — det gælder i alt Fald for manges Vedkommende — have sat Helbred til paa Slagmarken i 1864. De have nu levet over en Menneskealder siden da og lidt under det, de den Gang have paadraget